

противъ кого? противъ царя, противъ баща си и доброжелателя, който ни пази като двѣтѣ си очи, влакно да не ни падне отъ главата... Ние сме биле толкова стотинъ години подъ сѣнката на султановия тронъ, и добувахъ и дѣдитѣ ни, и бащитѣ ни, и ние, па и унуцитѣ ни по-добро нѣма да намѣрижтѣ... Да си собираме ума въ главата, че дяволъ ще ни земе... Коумто се не харесва тука, нека върви въ Московията... Намъ си е добрѣ...

Колчо позна, че говори чорбаджия Юрданъ.

— Да живѣе негово величество султанътъ! извика единъ гласъ.

Колчо позна гласа на господинъ Фратя.

Тия двама хора сега бѣхъ изразителитѣ на паниката, която вскопява. Първиятъ омразенъ само, защото бѣ искрененъ въ думитѣ си; той и прѣди възстанието пакъ така говорѣше и мислѣше; вториятъ — отвратителенъ, защото бѣше подълъ въ своитѣ. Викътъ на Фратя останъ безъ отзивъ, но той го намѣри въ самото мълчание, което го послѣдва. Врѣмената бѣхъ настанжли таква, щото Юрдановцитѣ бѣхъ прави, и Фратювцитѣ бѣхъ честни. Всѣка низостъ на падналия бѣше позволена, защото всѣко насилие на побѣдителя бѣше допущено. *Vae victis*...

Априлската катастрофа не бѣше толкова страшна въ баташкитѣ си кланета, колкото въ позора на паденията... Колчо въздъхна дълбоко.

Па се повърна назадъ и тръгна къмъ какини Гинкини.

VIII.

Ливадата.

Кждѣ пладне днесъ, на една прѣлестна ливада на край града, подъ сѣнката на зеленитѣ клони, седѣше едно семейство.